

SLOVENSKÁ
FILHARMÓNIA

POPULÁRNY
CYKLUS

— C —

08. 01. 2026 | štvrtok | C2
Koncertná sieň SF | 19.00



77. KONCERTNÁ SEZÓNA

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

DANIEL RAISKIN *dirigent*

NOELIA RODILES *klavír*

Bedřich Smetana (1824 – 1884)

Má vlast, cyklus symfonických básní 12'

Vltava

Jesús Rueda (1961)

Koncert pre klavír a orchester č. 3 Rieky v zime 30'
(premiéra)

I.

II.

III.

Modest Petrovič Musorgskij (1839 – 1881) |

Maurice Ravel (1875 – 1937)

Obrázky z výstavy 36'

Promenáda I

Škriatok

Promenáda II

Starý hrad

Promenáda III

Park v Tuilleries

Bydlo

Promenáda IV

Balet nevyliahnutých kuriatok

Samuel Goldenberg a Schmužle

Trh v Limoges

Katakomby (Sepulchrum romanum)

Cum Mortuis In Lingua Mortua

Baba-Jaga

Veľká brána Kyjevská

Významnou oblasťou hudobnej tvorby sú reflexie podnetov „zvonka“. Vzájomné prepojenie hudby a literatúry, respektíve poézie je v tomto smere dominujúce, sémantické obsahy slov či ich melodika, rytmika alebo ich zvukovosť podnecovali hudobníkov k veľkým skutkom odpradáva. Do hudobných diel však prenikajú aj inšpirácie z filozofie, výtvarných diel, architektúry, prírody, histórie... Raz ide o akési zvukové deskripcie, o pestré ilustrácie, inokedy o hlbavejšie projekty, meditácie, vízie či fikcie.

Cyklus symfonických básní **Bedřicha Smetanu** *Má vlast* je v tomto smere príkladným titulom. Je zároveň najslávnejším a medzinárodne akceptovaným projektom českého skladateľa. Smetana je často považovaný za rýdzy príklad českého národného obrodenia, ktoré nadobúdalo v druhej polovici 19. storočia na sile a význame. Je pravdou, že spoločne s biológom a terapeutom Janom Evangelistom Purkyně, literátom Vítězslavom Hálkom či maliarom Josefom Mánesom bol práve Smetana reprezentantom hudobníkov v pražskej Národní besede – inštitúcii, ktorá organizovala mohutný prúd aktivít na obnovu českého ducha. Smetana však nekonal v tomto smere zaslepene, skôr naopak. V roku 1866 nastúpil na post hudobného riaditeľa Prozatímního divadla v Prahe. Prezentoval sa ako rozhladený a osvietený dirigent. Uvádžal na scénu progresívne a nové tituly Wolfganga Amadea Mozarta, Carla Mariu von Webera, Ludwiga van Beethovena, Gaetana Donizettiho, Giacchina Rossiniho, Daniela Aubera a iných majstrov. Vyslúžil si tak ostrú kritiku zo strany tábora Staročechov, vedených hudobným kritikom Františkom Pivodom. Tieto ataky často zasahovali do Smetanovho súkromia. Bol teda vystavený extrémnemu tlaku a stresu, čo oslabovalo jeho zdravie. V roku 1874 však napriek tomu začal písať sériu symfonických básní na témy z českej histórie alebo prírody. Nemal ešte zámer vytvoriť ich ako cyklus, koncipoval ich jednotlivo a aj ich jednotlivo uvádzal na pódium. Až po dokončení štvrtého titulu *Z českých luhů a hájů* (1875) vpísal do rukopisu, že *Má vlast* je cyklom. Posledné dve skladby doplnil s oneskorením až v roku 1879. Hudba týchto diel v ničom nenažnačuje, že Smetana už počas práce na *Vyšehrade* prekonával hlbokú životnú traumu, keď v priebehu jedného roka definitívne stratil sluch (október 1874). Dnes je *Má vlast* reprezentatívnym titulom – hoci aj jednoznačne najvyšší úspech žala a dodnes žne práve poetická, „cestopisná“ *Vltava*. Smetana bol ctiteľom nemeckej symfonickej tradície. Imponovala mu najmä tvorba Franza Liszta – otca žánru symfonickej básne. V cykle *Má vlast* je Lisztov vplyv cítiť azda v bojovne ladenej *Šárke*, inak Smetana vytvoril okúzľujúce a nezávislé symfonické tituly: epický *Vyšehrad*, lyricky ladenú *Vltavu* (s citeľným vplyvom Roberta Schumanna a jeho *Tretej symfónie Rýnskej*), výsostne dramatickú *Šárku*, pastorálne *Luhy a háje* a mystickú dvojicu balád *Tábor* a *Blaník*.

Kuloárne spory o pôvode preslávenej témy *Vltavy* (či Smetana použil českú detskú pesničku *Kočka leze dírou, pes oknem* alebo citoval vianočnú švédsku pieseň, ktorú spoznal počas pobytu v Göteborgu) nie sú zaiste relevantné, napokon, tento archetypálny nápev figuruje už v hĺbke dávnych stáročí ako plodná hudobná inšpirácia. Akoby išlo o jeden z melodických „archetypov“ hudobného umenia. *Vltava* patrí medzi skladby, ktoré inklinujú skôr k spomínanej ilustrácii, opisu. Zurčiace flautové pramienky Teplej a Studenej Vltavy na úvod diela vyústia do legendárnej témy. Nasleduje séria žánrových zvukových „obrázkov“, scén a scénok, smerujúcich ku grandióznemu vrcholu. *Vltava* je jedným z ukážkových modelov princípu takzvaného ronda so striedaním ústrednej témy a jednotlivých epizód. Zároveň však skladba vykazuje príklon ku klasickej cyklickej sonáte: introdukcia (duo flaut) – allegro (téma Vltavy) – scherzo (Polka – svadobná scéna) – intermezzo (nocturno výjavu riečnych víl, dryád, nýmfi pod mohutnými bralami starých hradov) – finále (Svätojánske prúdy, téma Vyšehradu) a kóda (sútok Vltavy s Labe). Na relatívne malej ploche Smetana vykúzlil nevídaný efekt a koncentrovanú štruktúru.

Zatiaľ čo Bedřich Smetana sa vo *Vltave* (ale aj v dramaticky vyhrotenej *Šárke*) priklonil k stratégii „ilustrácie“, španielsky skladateľ **Jesús Rueda**, ktorý takmer pravidelne konkretizuje obsah svojich diel programovým podtitulom preferuje skôr akúsi meditáciu na dané témy. Smetana sa vo svojej „riečnej“ symfonickej básni kochá krajinomalbou a českými tradíciami, Rueda smeruje v **Koncerte pre klavír a orchester č. 3 Rieky v zime** k iným cieľom, ktoré v hojnej miere naznačil v predchádzajúcej tvorbe. Rueda je jedným z lídrov na španielskej hudobnej scéne. Odborníci niekoľkokrát ocenili jeho diela a najmä jeho skladateľskú flexibilitu. V roku 2004 Ruedu poctili Národnou cenou za jeho tvorbu a najmä za jeho *Druhú symfóniu* a *Tretie sláčikové kvarteto*. Súpis jeho diel vzbudzuje rešpekt: 16 veľkých symfónií, 19 sláčikových kvartet a 5 klavírných koncertov. Rueda sa začal kompozíciou aktívne zaoberať na rozhraní osemdesiatych a deväťdesiatych rokov 20. storočia. Bol vtedy ešte ovplyvnený experimentálnymi tendenciami a avantgardou, neľútostnou voči odkazu klasikov. *Microsecuencias* (1985), *YAM* (1986), *Legenda* (1990), *Bitácora pre klavírne kvinteto* (1992), *Ítaca* (1997), *Perpetuum Mobile pre bicie nástroje* (1998), *Diára Fausta* (1999), *Pamäť labyrintu* (2000)... Komorné diela Jesúsa Rueda naznačujú už svojimi titulmi príklon k avantgarde. Rebelské tendencie však Rueda pomerne rýchlo zamenil za svojskú poetiku, v ktorej však stále dominuje parameter opojnej, vynaliezavej zvukovosti a magického prieniku do „nehudobných“ úrovní. Rueda svojou hudbou apeluje na imagináciu poslucháča, na jeho schopnosť odhaľovať skryté zdroje hudobnosti. Patrí teda k akýmisi hudobným „mytológom“, ktorí

sa neuspokojujú so štandardnými hudobnými systémami či kompozičnými technikami. Skôr naopak, Rueda chce svojou tvorbou premeniť „systémy“ a „techniky“ na magické odkrývanie prvotnej hudby prítomnej kdesi v hlbokom podvedomí človeka a ľudstva. Príznačné sú v tomto smere najmä jeho symfónie; podtituly oscilujú na hraniciach kultivovaného poetizmu a opojnej mystiky: Blízko k hranici, Svetlo, Júl, Vraký lodí, Únik v temnote, Zabudnutie, Severské vízie, Elégia, Éra reality, Spomienky a rozkoš... Aj tri z jeho Klavírných koncertov sú obdarené podtitulmi: Tri septembrové dni, Koncert – Nirvána, Rieky v zime. Rueda teda evidentne hľadá kontaktné plochy hudby na okolitý svet či na hlbinné vízie a túžby človeka.

Autori z Pyrenejského polostrova sa zväčša motivujú tamojšími etnickými idiómami. Rueda svoj vzťah k tomuto silnému zdroju inšpirácie koriguje a nepodlieha mu do dôsledku. Úctu voči hudbe z oblasti Ibérie a tamojším kultúrnym tradíciám vyjadril v sérii rafinovaných orchestrálnych úpravách skladieb Isaaca Albéniza. Jesús Rueda teda svojou hudbou vťahuje interpreta aj poslucháča do lahodných „osídíel“ netušeného, neznámeho, možno prekvapujúceho, určite však inšpirujúceho. Podtitul *Koncertu č. 3* z roku 2023 *Rieky v zime* teda isto nebude len odkazom na zvukomalbu zimnej atmosféry, rieky v zime predstavujú špecifickú formu existencie, bytia, kontinuity života.... „Prvá časť sa začína brilantnými zábleskami sólového klavíra a rozvíja sa prostredníctvom intenzívnych kontrastov akordov, arpeggií a hustých harmonických štruktúr. Hudba ponúka meditáciu nad priebehom času: prúdy vody, rýchle záblesky a opakujúce sa akordy, z ktorých sa vyvíjajú lyrické frázy na melancholickom pozadí. Druhá časť evokuje pokoj hlbokých vôd, s nízko držanými akordmi v husliach a hustými glissandami akordov, ktoré vytvárajú atmosféru pokoja a rozjímania. V tretej časti sa rytmus zrýchľuje a partitúra sa stáva viac prudkou, postupne zvyšujúc tok zvuku až po ohromujúci, grandiózny záver. Názov diela súvisí s tvorbou španielskeho básnika pätnásteho storočia Jorgeho Manriqueho a jeho reakciou na smrť jeho otca (*Coplas por la muerte de su padre*), rieka sa v nich stáva metaforou života, prúdiaceho neodvratne k svojmu konečnému cieľu.“ (Jesús Rueda)

Zatiaľ čo skladby Bedřicha Smetanu a Jesúsa Ruedu v zásade len naznačujú mimohudobné inšpirácie, slávna suita **Modesta Petroviča Musorgského Obrázky z výstavy** (1874) celkom explicitne odhaľuje previazanosť na výtvarné umenie a na vizuálny svet. Ruský skladateľ je jedným z akýchsi „bludných balvanov“ hudobných dejín. Bol posadnutý víziou pravého ruského umenia, nezávislého na západných vzoroch. Fascinovali ho preto aktivity skupiny skladateľov, zoskupených okolo Milija Balakirieva. Ich krédom bolo vytvorenie autentického ruského hudobného štýlu. Takzvaná Mocná hŕstka zohrala vo vývoji ruskej

hudby 19. storočia kľúčovú úlohu a výrazne ovplyvnila aj mladého Musorgského. Napriek tejto náklonnosti voči víziám svojich kolegov, Musorgskij zotrval na pozíciách „nezaradeného“ hudobníka. Chýbalo mu systematické vzdelanie, to však nahradil vrodenu muzikalitou. Bol presláveným klavírnym improvizátorom, obdareným obdivuhodnou zvukovou imagináciou. Tvorivú energiu čerpal vždy skôr „zvnútra“ vlastnej osobnosti, klasické žánre a druhy mu nevyhovovali. V roku 1868 Musorgskij spoznal medzinárodne uznávaného ruského architekta a maliara Viktora Hartmanna. Dvoch umelcov spojila rovnaká idea zdôrazňovať a rozvíjať ruský duchovný gén. Povedľa Ivana Ropeta to bol práve Hartmann, kto na svojich maľbách, kresbách a architektonických projektoch akcentoval ruské tradície a motívy. Hartmann sa preto celkom spontánne zaradil medzi aktérov číreho ruského umenia a jeho tvorbu oceňovali aj členovia zoskupenia Mocná hŕstka. V prípade Modesta Musorgského však nešlo len o profesionálny rešpekt: vzniklo medzi nimi silné priateľské puto.

Hartmann však v roku 1874 nečakane podľahol aneurizme. Musorgskij od mladosti trpel hlbokými depresiami a Hartmannovu smrť znášal veľmi ťažko. Démonickú „oporu“ hľadal geniálny skladateľ v alkohole, čo postupne podlamovalo jeho zdravie a napokon viedlo k predčasnej smrti. Rok 1874 bol teda v jeho živote plný protikladov. Na jednej strane bojoval o uvedenie opery *Boris Godunov* v Mariinskom divadle, na druhej strane sa musel vyrovnáť so stratou blízkeho človeka. Pracoval nekonceptčne, nekoncentrovane, akoby bez cieľa. Napriek tomu sa však v súvislosti s výročnou výstavou prác Viktora Hartmanna vzchopil a vytvoril jedno z najslávnejších diel hudobnej literatúry. Musorgského originálna verzia je určená sólovému klavíru pod názvom *Kartinki*.

Známy hudobný vedec a estét Stasov komentoval Musorgského situáciu pomerne emotívne: *„Skladateľ sa sám zobrazil ako chodí sem a tam, občas sa pristaví, potom sa náhle ponáhľa ďalej, aby pristúpil bližšie k určitému obrazu. Občas táto prechádzka viazne – Musorgskij, plný smútku, myslí na svojho zosnulého priateľa.“* Z hľadiska štruktúry *Obrázky z výstavy* pripomínajú Smetanovu *Vltavu* (tá vznikla zhodou okolností v tom istom roku ako Musorgského suita). Výrazný ritornel (*Promenáda*) sa vinie celým cyklom a prepája jednotlivé „obrázky“. Tieto obrázky sa celkom vymykajú z dobovej praxe a smerujú ďaleko do hudobnej budúcnosti. Portrét zlovestného Gnomusa šokuje „strašidelnou“ kľčovitosťou a kontrastami. Naopak, *Starý zámok*, objíma poslucháča tajomným pokojom a mystikou dávnych čias. Hrajúce sa deti alebo *Park v Tuilleries* pôsobí v danom kontexte ako rozkošné scherzino; to je však zatienené hrozivým ostinátom masívneho *Bydla* – mohutného vozu, typického pre poľský sedliacky vidiek. Obdobný kontrast pôvabného iskrenia a temných výjavov je typický pre dvojicu ob-

rážkov *Nevyľiahnutých kuriatok* a *Dvoch Židov*. Nasleduje pes-trý výjav ruchu na *Trhu v Limoges*. Obrázok *S mŕtvymi v jazyku mŕtvych* je zaiste významovou pointou Musorgského originál-neho hommage á Viktor Hartmann. Postavička *Baby Jagy* je povestnou črtou ruských rozprávok, v prípade Hartmannovej a Musorgského koncepcie ide skôr o výjav všeobecného feno-ménu zla. To sa však celkom rozbíja na majestátnej *Bráne ky-jevskej* – grandiózneho symbolu nezlomnosti a odolnosti voči akémukoľvek bezpráviu.

Musorgskij bol okrem iného známy aj tým, že množstvo skla-dieb nechával na pracovnom stole nedokončených. Suitu *Kar-tinki* síce dokončil, súčasníci aj nasledovníci však v tomto diele cítili mimoriadny zvukový potenciál. Najúspešnejším pokusom ojedinelé dielo zavŕšiť ako orchestrálny opus bola a stále ostá-va verzia **Mauricea Ravela** z roku 1922. V jeho zvukovom „šate“ *Obrázky z výstavy* dobývajú koncertné pódia aj nahrávacie štú-diá ako jeden z legendárnych titulov hudobných dejín. Bez po-všimnutia nemôžu ostať ani úpravy silných osobností rockovej a džezovej hudby.

Igor Javorský



NOELIA RODILES

Patrí medzi popredné španielske klaviristky súčasnosti, uznanie si vyslúžila jednak vďaka naštudovaniu diel veľkého repertoáru (Schubert, Schumann, Ravel) a jednak pre svoj prístup k interpretácii súčasnej hudby (Ortiz, Ligeti, Kurtág). Vďaka jej veľkému záujmu o oživovanie tvorby španielskych autorov, uvádza diela skladateľov ako Sánchez Allú, Orbón, Magrané a Rueda.

Vystupovala na miestach ako Wigmore Hall, Tonhalle Düsseldorf, Sala Nezahualcóyotl v Mexico City, ako aj v hlavných španielskych koncertných sálach vrátane Auditoria Nacional v Madride a Palau de la Música v Barcelone. Pravidelne hosťuje na festivaloch ako Quincena Musical de San Sebastián, Santander International Festival, Schubertiáda de Vilabertran a Rafael Orozco Festival v Córdobe, ako aj ďalších festivalov a scén vo Francúzsku, Nemecku, Spojenom kráľovstve, Taliansku, Poľsku a Mexiku.

Rodiles sa v úlohe sólistky predstavila po boku orchestrov ako Španielsky národný orchester, Filharmónia UNAM a Orquesta Filarmónica de Jalisco, Španielsky rozhlasový a televízny orchester, Heinrich Heine Orchester Düsseldorf, Orquesta Sinfónica de Guayaquil (Ekvádor), Orquesta de la Comunidad de Madrid, The Soloists of London či Real Filharmonía de Galicia. V sezóne 2025/2026 bude debutovať s Orquesta Sinfónica de Tenerife a Slovenskou filharmóniou, kde uvedie svetovú premiéru Klavírneho koncertu č. 3 Jesúsa Ruedu, tiež bude premiérovať doteraz nepublikovanú Klavírnú sonátu Juliána Orbóna. Vracia sa koncertovať do Palau de la Música v Barcelone i Auditoria Nacional de Música a Nadácie Juan March v Madride. V najnovšom CD Mysterium nahrala Orbónovu Partitu č. 4 a svetovú premiéru skladby Cloches od Manuela Martíneza Burgosa (Oviedo Filarmonía, dirigent Lucas Macías).



DANIEL RAISKIN

Vďaka svojmu nezameniteľnému umeleckému rukopisu sa Daniel Raiskin stal jedným z najuznávanejších dirigentov svojej generácie a vo svojich nápadne koncipovaných programoch rozvinul široký repertoár presahujúci rámec hlavného prúdu. Daniel Raiskin vyrastal ako syn renomovaného muzikológa v Sankt Peterburgu. Vo svojom rodnom meste navštevoval slávne konzervatórium, v štúdiu pokračoval v Amsterdame a Freiburgu. Najskôr sa zameriaval na hru na viole. K jeho nasmerovaniu na dirigentskú dráhu ho inšpirovala najmä osobnosť vynikajúceho pedagóga L. Savicha, ako aj majstrovské kurzy s dirigentmi ako M. Jansons, N. Järvi, M. Horvat, W. Nelsona J. Panula.

Daniel Raiskin zastával post šéfdirigenta Slovenskej filharmónie počas piatich sezón v rokoch 2020 – 2025, v aktuálnej sezóne pôsobí ako hlavný hosťujúci dirigent. Od augusta 2018 je hudobným riaditeľom Winnipeg Symphony Orchestra a od sezóny 2017/2018 hlavným hosťujúcim dirigentom Belehradskej filharmónie. Od sezóny 2026/2027 bude šéfdirigentom a hudobným riaditeľom Janáčkovej filharmónie Ostrava. Daniel Raiskin pôsobil ako hlavný hosťujúci dirigent v Orquesta Sinfónica de Tenerife (sezóna 2017/2018), šéfdirigent Staatsorchester Rheinische Philharmonie v Koblenzi (2005– 2016) a šéfdirigent Filharmónie Artura-Rubinsteina v Lodži (2008 – 2015).

Daniel Raiskin sa tiež vytrvalo snaží zdieľať svoje vedomosti a vášeň s mladými hudobníkmi po celom svete. Pravidelne sa venuje práci s mládežníckymi orchestrami okrem iného v Kanade, Estónsku, Nemecku, Islande, Holandsku Poľsku a Juhoafrickej republike.

V poslednej dobe realizoval kritikou vysoko hodnotené nahrávky Mahlerovej Symfónie č. 3 a Šostakovičovej Symfónie č. 4 (AVI). Jeho nahrávka violončelových koncertov E. W. Korngolda, E. Blocha a B. Goldschmidta s J. Steckelom (AVI) získala v roku 2012 ocenenie Echo Klassik. So Slovenskou filharmóniou nahral CD s tvorbou P. I. Čajkovského a J. L. Bellu, v spolupráci so spoločnosťou CPO začal v júni 2024 nahrávať kompletný cyklus symfónií bratislavského rodáka F. Schmidta.



SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

bola založená v roku 1949. Pri jej umeleckom zrode stáli dve významné osobnosti medzinárodného hudobného života V. Talich (1949 – 1952) a Ľ. Rajter (1949 – 1976). Na umeleckom profilovaní orchestra sa podieľali ďalší šéfdirigenti – T. Frešo, L. Slovák, L. Pešek, V. Verbickij, B. Režucha, A. Ceccato, O. Lenárd, J. Bělohlávek, V. Válek, P. Feranec, E. Villaume a J. Judd. V rokoch 2020 – 2025 bol šéfdirigentom Daniel Raiskin. V sezóne 2025/2026 budú Daniel Raiskin a Ondrej Olos spoločne pôsobiť ako stáli hosťujúci dirigenti.

Slovenská filharmónia realizovala množstvo nahrávok pre rozhlas, tele víziu a hudobné vydavateľstvá OPUS, Supraphon, Panton, Hungaroton, JVC Victor, RCA, Pacific Music, Naxos a Marco Polo. Je pravidelným hosťom významných európskych hudobných pódíí a festivalov. V rámci svojich početných zahraničných zájazdov vystúpila v takmer všetkých európskych krajinách, na Cypre, v Turecku, USA a pravidelne hosťuje na koncertných turné v Japonsku, Južnej Kórei, Ománe a Spojených arabských emirátoch.

V posledných rokoch absolvoval orchester Slovenská filharmónia turné okrem Japonska, Južnej Kórei aj v švajčiarskom Murtene, vystúpil na prestížnych pódíách ako Liederhalle Stuttgart či Kolínska filharmónia a koncertoval v Záhrebe, Maribore i na Festivale Krumlov s Maximom Vengerovom. V sezóne 2025/2026 orchester realizuje so stálym hosťujúcim dirigentom D. Raiskinom pokračovanie nahrávok symfónií F. Schmidta. Orchester prijal pozvanie na koncerty v rámci cyklu Festspielhaus v Salzburgu, na Lednicko-Valtický festival, predstaví sa aj na domácich festivaloch Allegretto Žilina a Košická hudobná jar. V rámci zahraničných turné v sezóne 2025/2026 vycestuje Slovenská filharmónia do Španielska a Japonska, kde po jej boku vystúpia sólisti ako basbarytonista M. Mimica, huslistka A. Conunova či klaviristi N. Rodiles, A. Gorlatch, O. Scheps.

BUDÚCI PROGRAM

15. 01. | št | A3 _ 16. 01. | pi | B3

Koncertná sieň SF, 19.00

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

JURAJ VALČUHA *dirigent* | **ALEXI KENNEY** *husle* |

LÁSZLÓ FASSANG *organ*

Ľubica Čekovská Toy Procession (slovenská premiéra)

Sofia Gubaidulina Koncert pre husle a orchester č. 2

In tempus praesens

Camille Saint-Saëns Symfónia č. 3 c mol *Organová*, op. 78

20. 01. | ut | K2

Malá sála SF, 19.00

ZOLTÁN FEJÉRVÁRI *klavír*

Antonín Dvořák Humoresky, op. 101

Leoš Janáček Po zarostlém chodníčku, 1. diel

Johannes Brahms Sonáta pre klavír č. 1 C dur, op. 1

25. 01. | ne | SKO4

Koncertná sieň SF, 16.00

Hommage à Bohdan Warchal

SLOVENSKÝ KOMORNÝ ORCHESTER

EWALD DANEL *umelecký vedúci, dirigent* | **IVAN ŽENATÝ** *husle* |

IGOR ARDAŠEV *klavír*

Ladislav Kupkovič Cantica slovaca pre sláčikový orchester

Felix Mendelssohn Bartholdy Koncert pre husle, klavír

a sláčikový orchester d mol

Wolfgang Amadeus Mozart Symfónia č. 41 C dur *Jupiterská*

29. 01. | št | D3 _ 30. 01. | pi | E3

Koncertná sieň SF, 19.00

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

SLOVENSKÝ FILHARMONICKÝ ZBOR

PETR ALTRICHTER *dirigent* | **ZUZANA KADLČÍKOVÁ**

zbormajsterka | **SIMONA HOUDA ŠATUROVÁ** *soprán* |

RICHARD SAMEK *tenor* | **JÍŘÍ BRÜCKLER** *barytón*

Antonín Dvořák Svatební košile, kantáta pre sóla, zbor

a orchester, op. 69

Slovenská filharmónia, Medená 3, 816 01 Bratislava, SR

Pokladnica Slovenskej filharmónie

Reduta, Nám. Eugena Suchoňa 1, Bratislava
otvorená v pracovných dňoch po – pia 12.00 – 18.00
a hodinu pred koncertom v mieste jeho konania
Zmena programu a interpretov vyhradená.

Rezervácie

+421 2 20 47 52 33, +421 2 20 47 52 93
vstupenky@filharmonia.sk
online predaj a rezervácie vstupeniek
www.filharmonia.sk
Predaj vstupeniek na vybrané koncerty aj v sieti Ticketportal



Slovenská filharmónia vyhotovuje obrazové snímky
a zvukové a zvukovo-obrazové záznamy z koncertov
a je oprávnená ich použiť primeraným spôsobom
na umelecké účely.



**NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA**
EUROSISTÉM

HRDÝ PARTNER SF



AUTO | *Prestige*
bigmedia
PREMIUM OUTDOOR

● RÁDIO
● DEVÍN

• **tasr** •

|| • **Hudobný
život**

OPERA
SLOVAKIA

Klasika
Plus.cz

MOA
kultúra

□ P E R A +

S I T A

Forbes



viva rádio

SME

tyždenník
slovenka

FinReport

CITYLIFE
ČO SA DEJE
V BRATISLAVE A OKOLÍ

THE
SLOVAK SPECTATOR

SLOVAKIA | ONLINE

Slovenská filharmónia je štátna príspevková
organizácia Ministerstva kultúry SR



MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY



Stretneme sa na koncerte